

KRIMMI ÕPETAJA KIRJUTAB

Aleksandrovka keskkooli erirahvuseline õpilaskond tervitab ülekrimmilisest seminarist osavõtjaid.

Foto Aleksandrovka kooli arhiivist

Rahvustest ja külaelust

Eestis tähistati eelmisel nädalal hõimupäevi. Sellest tõukudes käsitleme rahvuste teemat Krimmis.

Christi Sepp

Paljurahvuselises Aleksandrovka keskkoolis õpib 270 last, nende hulgas on venelasi, ukrainlasi, tatarlasi, eestlasi, valgevenelasi, tšehhe jt. Eesti keele tunnis käivad ka teiste rahvuste lapsed, kuid kui tegemist on eesti-tatari segaperega, ei saa tatarlased tundi tulla, sest mõlema keele tunnid toimuvad ühel ajal, aga tatari keel on kohustuslik.

Koolis tähistatakse rahvusvahelisi ja kõiki Ukraina pühi

ning tähtpäevi. Eri rahvuste tähtpäevi ülekoolliselt ei peeta. 24. veebruari tähistamist korraldab eesti keele õpetaja.

Krasnodarka Eesti Tares tegutsevad läbisegi eri rahvustest lapsed – mängimiseks, joonistamiseks ja tantsimiseks pole keelt vaja.

Küsisin kooli direktorilt, kui terav on rahvusprobleem Krimmis. Irina Suprun ütles, et probleem on olemas ja piirkonniti erinev. Põhiline vastuolu on tatarlastega, kes on kunagisse kodukanti tagasi

pöördunud või alles tulevad. Koolis eri rahvusest laste vahel konflikte ei ole. Öhtuti näen ka külas, kuidas kõik poisid sõbralikult jalgpalli mängivad.

Külas tunnen küll mõnikord omavahelist hõorumist, mis minu meelest lööb välja eakate, juurtega eestlaste ja juurtega tatarlaste vahel. Aga seda saan ma öelda ainult kitsa ringi inimeste kohta, kellega ma kohapeal suhtlen ja see ei pruugi olla üldine.

Enda suhtes ei ole ma koge-

nud mingit võoritavaatamist. Mind on väga hästi vastu võetud, kuigi siia tules olin esimestel nädalatel väga puudutatud, kui kuulsin jutte ja kommentaare, millel ei olnud minu tööleasumisega midagi pistmist. Nüüd ma enam ei pööra sellistele juttudele tähelepanu.

See ongi, mis mind külas häirib – tühjad jutud ja tagarääkimine. Ma olen Eesti külaelust päris kaua emal olnud. Võib-olla see kuulubki külaelu juurde.